

ตอนที่ ๒๓

ไปสู่เป้าหมาย

เป้าหมายที่หลวงพ่อดปากน้ำจะไปให้ถึง คือการหลุดพ้นจากการครอบงำของมาร พ้นจากความแก่ ความเจ็บ และความตาย ซึ่งเป็นสิ่งที่มารทำให้เกิดขึ้นกับทุกคน แม้พระลัมมาลัมพุทเธเจ้า พระอรหันต์ทุกองค์ ก็ไม่พ้นจากการบังคับบัญชาของมารในเรื่องนี้ได้

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าเองก็ทรงมีความพยายามจะแก้ไขในเรื่องนี้เช่นกัน ท่านทำอะไรบ้าง เรื่องมีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกชัด โดยจะขอพิจารณาในเรื่องของความเจ็บก่อน

ในพระไตรปิฎกกล่าวถึงการเจ็บป่วยของพระลัมมาลัมพุทเธเจ้า และพระ

อรหันต์ไว้ว่าในทางหนึ่ง ท่านรักษาโรคโดยมีหมอชวกโกมารภัจเป็นหมอที่ถวายการรักษาเป็นประจำ แต่ในอีกทางหนึ่งพระพุทธองค์ได้กระทำและ สั่งสอนให้กระทำการรักษาด้วยการเจริญโพชฌงค์ ๗ เป็นวิธีการรักษาโรคอย่างหนึ่ง เรื่องมีนัยนี้อยู่ใน **โพชฌงค์สังยุตต์** (สังยุตตนิกาย มหาวารวรรค) ซึ่งได้กล่าวถึงการหายจากความเจ็บป่วยด้วยการเจริญโพชฌงค์ ๗ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระมหากัสสปะ ๑ เรื่อง พระมหาโมคคัลลานะ ๑ เรื่อง และพระลัมบาลัมพุทเจ้า ๑ เรื่อง จนถึงในปัจจุบันนี้ ก็มีทสวดโพชฌงค์ปริตร ที่นิยมเชื่อกันว่าได้ฟังสวดแล้วจะช่วยให้หายเจ็บป่วยได้

โพชฌงค์ ๗ คืออะไร หลวงพ่อวัดปากน้ำได้อธิบายไว้ใน พระธรรมเทศนา เรื่อง **โพชฌงค์ปริตร** เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๙๗ ดังนี้

“สติสัมโพชฌงค์ เราต้องเป็นคนไม่เผลอสติเลย เอาสตินี้ตั้งอยู่ ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั้น ตั้งสติตรงนั้น ทำให้ใจให้หยุด ไม่หยุดก็ไม่ยอม ทำให้หยุดไม่เผลอทีเดียว ทำจนกระทั่งใจหยุดได้ นี่เป็นตัวยุติสติสัมโพชฌงค์แท้ๆ ไม่เผลอเลยทีเดียว ที่ตั้งที่หมายหรือกลางดวงธรรม ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย กลางก็กั้นใจหยุดตรงนั้น เมื่อทำใจหยุดตรงนั้น ไม่เผลอสติทีเดียว ระวังใจหยุดนั้นไว้ นั่งก็ระวังใจหยุด นอนก็ระวัง ใจหยุด เดินก็ระวังใจหยุด ไม่เผลอเลย นี่แหละตัวยุติสติสัมโพชฌงค์แท้ๆ จะตรัสรู้ต่าง ๆ ได้ เพราะมีสติสัมโพชฌงค์อยู่แล้ว

ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์ เมื่อสติใจหยุดนิ่งอยู่ ก็สอดส่องอยู่ความดี ความชั่ว จะเล็ดลอดเข้ามาทำไหน ความดีจะลอดเข้ามาหรือความชั่วจะลอดเข้ามา ความดีลอดเข้ามาก็ทำให้ใจให้หยุด ความชั่วลอดเข้ามาก็ทำให้ใจให้หยุด ดี - ชั่ว ไม่ปล่อยผ่าน ไม่เอาใจใส่ ไม่กังวล ไม่ห่วงใย ใจหยุด ระวังไว้ ไม่ให้เผลอก็ก็นั่น นั่นเป็นตัวยุติวิจย ที่สอดส่องอยู่นั่นเป็นธรรมวิจยสัมโพชฌงค์

วิริยสัมโพชฌงค์ เพียรรักษาใจหยุดนั้นไว้ไม่ให้หาย ไม่ให้เคลื่อนทีเดียว ไม่เป็นไปกับความยินดีร้ายทีเดียว ความยินดีร้ายเป็นอกิขณา โทมนัส เล็ดลอดเข้าไป ก็ทำให้หยุดนั้นให้เสียพรณไป ให้

เสียผิวไป ไม่ให้หยุดเสีย ให้เขยื้อนไปเสีย ให้ลอกแลกไปเสีย มัวไปดีๆ ชั่วๆ อยู่ เสียท่าเสียทาง เพราะฉะนั้นต้องมีความเพียร กลั่นกล้ำ รักษา ไว้ให้หยุดท่าเดียว นี่ได้ชื่อว่า วิริยสัมโพชฌงค์

ปิติสัมโพชฌงค์ เมื่อใจหยุดลงก็ ชอบอกชอบใจ ดื่อกดีใจ ว่าเรื่ง บันเทิงใจ อ้ายนั่นปิติ ปิติที่ใจหยุดนั้น ปิติไม่เคลื่อนจากหยุดเลย หยุด นิ่งอยู่นั้น นั่นปิติสัมโพชฌงค์

ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิ แปลว่า ระวังช้า หยุดในหยุด หยุดในหยุดๆ ไม่มีถอยกัน พอหยุดก็เข้ากลางของใจที่หยุดนั้น หยุด ในหยุดๆ นั้นทีเดียว นั่นปัสสัทธิ ระวังช้าเรื่อยลงไป ให้แน่นหนาลงไว้ ไม่คลาดเคลื่อน ปัสสัทธิ

มันคงอยู่ที่ใจหยุดนั้น ไม่ได้เป็นสองไป เป็นหนึ่งทีเดียว นั่น เรียกว่า สมภาิ (สัมโพชฌงค์) ที่เดียว นั่นแหละ

พอสมภาิหนักเข้า ๆ หนึ่งเฉย ไม่มีสองต่อไป นี่เรียกว่า อุเบกขา (สัมโพชฌงค์) เข้าถึงหนึ่งเฉยแล้ว อุเบกขาแล้ว

นี่องค์คุณ ๗ ประการอยู่ที่เดี๋ยวนี้อย่าให้เลอะเลือนไป ถ้าได้ขนาดนี้

ภาวิตา พหุลีกตา กระทำเป็นขึ้นแค่นี้ กระทำให้มากขึ้น

ส่วตุนติ ย่อมเป็นไปพร้อม

อภิณฺณาย เพื่อรู้ยิ่ง

นิพพานาย เพื่อสงบ ระวัง

โพธิยา เพื่อความตรัสรู้

ด้วยความกล่าวสัตย์อันนี้แหละ ขอความสวัสดิ จงมีแก่ท่าน ใน กาลทุกเมื่อ

ความจริงอันนี้ ถ้ามีจริงอยู่อย่างนี้ละ รักษาเป็นแล้ว รักษาโพชฌงค์ เป็นแล้ว อริชฌานใช้ได้ ทำอะไรใช้ได้ โรคภัย ไข้เจ็บ แก้ได้ ไม่ต้องสงสัยละ”

นั่นเป็นวิธีการรักษาโรค การต่อสู้กับความเจ็บที่มึนกลาวไว้ในพระไตรปิฎกว่า ต้องทำด้วยโพชฌงค์ ๗ ที่หลวงพ่อดำปากน้ำได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนแล้ว คือการทำใจให้ “หยุด” นั่นเอง เป็นการเอาชนะมารในเรื่องความเจ็บได้ขั้นหนึ่ง ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ได้กล่าวยืนยันไว้ใน **मारสูตร** (สูตรต้นตปิฎก ลังยุตตนิกาย สคาถวรรค) ถึงการเอาชนะมารด้วยโพชฌงค์ ๗ ไว้ดังนี้

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงมรรคาเป็นเครื่องย่ำยีมารและเสนามารแก่เธอทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงฟังมรรคานั้น
ก็มรรคาเป็นเครื่องย่ำยีมาร และเสนามารเป็นไฉน
คือ โพชฌงค์ ๗ โพชฌงค์ ๗ เป็นไฉน
คือ สติสัมโพชฌงค์ ฯลฯ อุเบกขาสัมโพชฌงค์
ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นมรรคาเครื่องย่ำยีมาร และเสนามาร”

เรื่องการต่อสู้กับความแก่และความตาย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงต่อสู้เหมือนกัน พระองค์ไม่ต้องการปรินิพพานแต่เพราะพระองค์ไม่สามารถจะต่อสู้กับอิทธิพลของมารได้ จึงต้องตัดสินใจพลางอายุสังขาร เมื่อพระชนมายุได้ ๘๐ ปี ทั้งที่ขณะนั้นอายุขัยของคนในโลกโดยเฉลี่ยจะมีอายุได้ ๑๐๐ ปี แต่บาร์มีย่างพระองค์ที่สร้างมามากขนาดนั้นกลับต้องปรินิพพานในขณะที่พระชนมายุได้เพียง ๘๐ ปี เท่านั้น เรื่องราวก่อนที่พระองค์จะปรินิพพานยืนยันชัดเจนถึงการต่อสู้ของพระองค์ที่ไม่ต้องการจะปรินิพพานในตอนนั้น พระพุทธองค์ท่านได้ต่อสู้อย่างไรบ้าง ใน มหาปรินิพพานสูตร (สูตรต้นตปิฎก ทีฆนิกาย มหาวรรค) กล่าวไว้ดังนี้

“ดูก่อนอานนท์ ผู้หนึ่งผู้ใดเจริญอิทธิบาท ๔ ทำให้มาก ทำให้เป็นประหนึ่งยาน ทำให้เป็นประหนึ่งวัตถุที่ตั้ง ตั้งไว้เนืองๆ อบรมไว้ ประราภด้วยดี โดยชอบ

ดูก่อนอานนท์ ผู้นั้นเมื่อปรารภณา ก็พึงดำรงอยู่ได้ตลอดกัป เกินกว่ากัป

ดูก่อนอานนท์ ตถาคตแลได้เจริญอิทธิบาท ๔ แล้ว ได้ทำให้มาก แล้ว ได้ทำให้เป็นประหนึ่งยานแล้ว ได้ทำให้เป็นประหนึ่งวัตถุที่ตั้งแล้ว ตั้งไว้เนืองๆ แล้ว อบรมแล้ว ประราภด้วยดี โดยชอบแล้ว

ดูก่อนอานนท์ ตถาคตนั้น เมื่อปรารภนั้นก็พึงดำรง(ชนมชีพ)อยู่ได้ตลอดกัป หรือเกินกว่ากัป ดังนี้”

พระพุทธองค์ได้กล่าวบอกกับพระอานนท์ว่า ถ้าผู้ใดเจริญอิทธิบาท ๔ ดีแล้ว จะมีอายุได้ถึงหนึ่งกัปหรือมากกว่า พระองค์ได้กล่าวกับพระอานนท์ที่กรุงราชคฤห์ ๑๐ ครั้ง ที่กรุงเวสาลีอีก ๖ ครั้ง แต่พระอานนท์ก็ไม่ได้ทูลอาราธนาให้พระพุทธองค์มีอายุถึงหนึ่งกัปหรือมากกว่าเลย ทำให้พระองค์ต้องปลงอายุสังขาร และปรินิพพานในที่สุด ในมหาปรินิพพานสูตรได้กล่าวไว้ว่า

“แม้เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงทำนิมิตหยาบ ทรงทำโอภาส หยาบอย่างนี้แล ท่านพระอานนท์ก็สามารถรู้ได้ มิได้กราบทูลอาราธนา พระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า จงดํารงอยู่ตลอดกัปเกิด ขอพระสุคตเจ้าจงดํารงอยู่ตลอดกัปเกิด เพื่อเกื้อกูลแก่ชนจำนวนมาก เพื่อความสุขแก่ชนจำนวนมาก เพื่ออนุเคราะห์ แก่ชาวโลก เพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุข แก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ดังนี้ คล้ายกับท่านมีจิตถูกมารสิงไว้”

พุทธอุปัฏฐาก ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นอุปัฏฐากที่เลิศที่สุด ก็ยังถูกมารควบคุมไม่ได้ทูลอาราธนาให้พระพุทธเจ้ามีพระชนมชีพอยู่ไปนาน จนเมื่อพระองค์ปลงอายุสังขารแล้ว พระอานนท์จึงทูลอาราธนา แต่นั่นก็เป็นการสายไปเสียแล้ว พระองค์ต้องปรินิพพานอย่างแน่นอน

การต่อสู้กับความแก่ความตายของพระองค์ ท่านให้นัยไว้เพียงการยืดระยะเวลาออกไป ด้วยการเจริญอิทธิบาท ๔ เท่านั้น ซึ่งไม่มีอธิบายรายละเอียดวิธีการปฏิบัติไว้แต่อย่างใด

เมื่อศึกษาพระไตรปิฎกอย่างจริงจัง และยอมรับในเรื่องของมาร ที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกแล้ว ก็คงต้องยอมรับว่ามีอะไรอีกอย่างหนึ่ง ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ถึง จึงได้ถูกมารครอบงำและเอาชนะพระองค์ ทำให้พระองค์ท่านต้องปรินิพพานไปเช่นนั้น ซึ่งยังไม่มีความรู้ในทีใดให้ความกระจ่างได้ คงหวังแต่เพียงการศึกษาความรู้ อย่างถูกต้องตามเส้นทางสายกลางในกลางกายเท่านั้นเอง ที่จะให้ความกระจ่างในเรื่องนี้

สำหรับบุคคลผู้มีความปรารถนาจะไปให้ถึงที่สุด หลุดพ้นจากอิทธิพลของมาร พ้นความแก่ ความเจ็บ ความตาย หลวงพ่อท่านมีวิธีการอย่างไรที่จะทำความปรารถนาของท่านให้เป็นจริงได้

ในพระธรรมเทศนาของท่านที่กล่าวถึงการต่อสู้กับมารว่า ท่านทำมาได้หยุดสักวันเดียว ตัวเลขบ่งบอกแน่ชัด ว่าเป็นเวลาที่ปี ก็เดือน ก็วัน ดังที่ตามรอยฯ ได้นำเสนอท่านผู้อ่านไปแล้วในตอน ที่ว่าด้วย “วันที่เริ่มทำวิชชา”

โดยสรุปว่าวันที่เริ่มทำวิชชาคือวันที่เริ่มต่อสู้กับมาร เป็นวันที่รวมทีมผู้ปฏิบัติที่ได้เข้าถึง “ธรรมกาย” แล้วมารวมกันทำงานทางจิต ตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยแบ่งกันเป็นผลัดๆ นั่งสมาธิกันอย่างต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ.๒๔๗๔ เป็นต้นมา

นั่นคือการเริ่มต่อสู้กับมาร เพื่อไปยังเป้าหมายปลายทางที่ท่านตั้งใจไว้

หลวงพ่อก็ได้กล่าวว่า การเข้าถึงธรรมของท่านในวันเพ็ญ เดือนสิบ ของปี พ.ศ. ๒๔๖๐ เป็นวันที่เริ่มต่อสู้กับมาร แต่กล่าวชัดเอาไว้ให้คำนวณได้ว่า วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ.๒๔๗๔ ซึ่งเป็นวันที่รวมผู้เข้าถึงธรรมกายมาปฏิบัติงานทางจิตอย่างต่อเนื่อง ๒๔ ชั่วโมง เป็นวันเริ่มต่อสู้กับมาร และไม่ปรากฏหลักฐานในที่ใดเลยว่ามีกรรวมตัวของผู้ที่ได้เข้าถึงธรรมกาย มานั่งปฏิบัติธรรมทำงานทางจิตตลอด ๒๔ ชั่วโมงเช่นนี้ วิธีการแบบนี้เกิดขึ้นเป็นพิเศษ สำหรับทำงานพิเศษ ของบุคคลที่ตั้งความปรารถนาแบบพิเศษ ที่ยังไม่เคยมีใครตั้งความปรารถนามาก่อนเท่านั้น

การรวมกันของบุคคลที่ได้เข้าถึงธรรมกายแล้ว เพื่อปฏิบัติงานทางจิตตลอด ๒๔ ชั่วโมง เป็นเรื่องหลักที่มีความสำคัญในการทำงาน เพื่อไปยังเป้าหมายปลายทางที่จะเอาชนะมารโดยสิ้นเชิงได้ หลวงพ่อได้ทำงานทางจิตร่วมกับบุคคลผู้เข้าถึงธรรมกาย ตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ.๒๔๗๔ จวบจนกระทั่งท่านมรณภาพ ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นเวลาถึงเกือบ ๓๐ ปี ไม่ได้มีหยุดเลยสักวันเดียว ยากที่จะมีบุคคลกระทำได้เช่นท่าน

ชีวิตของท่านด้านหนึ่งต้องทำวิชชาพร้อมกับพวกที่ได้ธรรมกายในโรงงานทำวิชชา อีกด้านหนึ่งต้องบริหารปกครองวัด และเทศนาสั่งสอนประชาชนทั่วไป

การเทศน์สอนของหลวงพ่อนั้น ท่านสอนได้แค่วิธีปฏิบัติให้ได้เข้าถึงกาย ๑๘ กาย

และหนทางไปนิพพานเท่านั้น ส่วนเรื่องเป้าหมายที่ท่านจะไปให้ถึง ณ จุดที่เอาชนะมาร พันการแก่การตายนั้น เทคนิให้คนทั่วไปฟังไม่ได้ ท่านใช้คำว่าจะถูกนัตถุยา หรือในภาษาปัจจุบันอาจจะพูดว่าถูกฉีดยา หรือถูกจับเข้าโรงพยาบาลบ้าไปถูกฉีดยาที่นั่นนั่นเอง จะมีก็แต่เพียงพวกที่ทำวิชาอยู่ในโรงงานทำวิชาเท่านั้น ที่คุยกันในเรื่องนี้ได้ หลวงพ่อได้กล่าวไว้ใน เรื่อง **ปัพพโตปมคาถา** เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ.๒๔๙๗ ว่า

“ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา อยู่วัดปากน้ำก็จริง แต่ไม่รู้ว่าจะสมภารวัดปากน้ำทำอะไร นี่ อัศจรรย์นัก อยู่ด้วยกันตั้งหลายสิบปี (ผู้เทศน์) อยู่วัดปากน้ำทำวิชานี้ ๒๒ ปี ๘ เดือน ๙ วัน วันนี้ไม่มีใครรู้ว่าทำอะไร รู้แต่นิดๆ หน่อยๆ รู้จริงจังลงไป ไม่มี มีก็ผู้ที่ทำวิชาด้วยกัน รู้จริงเห็นจริงกันลงไปทีเดียว ทำอยู่ทุกวันๆ นั้นละ ก็รู้จริงเห็นจริง นี่ เป็นวิชาลึกละอย่างนี้”

การไปให้ถึง “ที่สุด” ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย ผู้สร้างบารมีในสายนี้ นอกจากจะมีวิธีการพิเศษ คือการรวมตัวของผู้ที่ได้เข้าถึงธรรมกายทำงานทางจิต ตลอด ๒๔ ชั่วโมง แล้ว การสร้างบารมีของผู้ที่จะเข้ามารวมปฏิบัติงานทางจิต จึงน่าจะแตกต่างไปจากการสร้างบารมีของนักสร้างบารมีที่ผ่านมามีด้วย

ในพระไตรปิฎก เรื่องเกี่ยวกับ “พุทธวงศ์” (สูตรต้นตปิฎก ขุททกนิกาย) เป็นการอธิบายถึงพระพุทธเจ้าในอดีตที่ผ่านมาว่ามีชื่ออะไร มีประวัติการสร้างบารมีอย่างไรบ้าง เป็นที่น่าแปลกกว่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ล้วนแล้วแต่ได้อภิเษกสมรส(แต่งงาน) จนกระทั่งมีพระราชโอรสได้ ๑ คน แล้วจึงออกบวชด้วยกันทั้งสิ้นทุกพระองค์ ไม่มีสักพระองค์ที่ประสูติมาแล้วไม่ต้องแต่งงาน ได้ประพฤติพรหมจรรย์มาตั้งแต่เกิด จนกระทั่งได้สำเร็จพระอรหัตตผล เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ดังนั้นการสร้างบารมี เพื่อไปยังจุดที่ยังไม่เคยมีใครไปถึงนี้ จึงมีกรณีพิเศษที่น่าจะเป็นการสร้างบารมี ที่อาศัยการประพฤติพรหมจรรย์ตั้งแต่เกิดมา ไม่ต้องแต่งงาน มุ่งทำความบริสุทธิ์ของตนเองตลอดไปตลอดชาติที่ได้เกิดมา จึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่น่าคิด ในการสร้างบารมีไปให้ถึง “ที่สุด” ได้ ซึ่งหลวงพ่อดาวปากน้ำได้กล่าวตักเตือนไว้ใน พระธรรมเทศนา เรื่อง **สติปัญญาฐานสูตร** เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๙๗ แล้วว่า

“จะครองเรือนไปสักกี่ร้อยปี ก็ครองไปเกิด มั่นงานของคนอื่นเขา
ทั้งนั้น เรื่องของพระยามารทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของตัว”

เรื่องของมารที่คุกคามพระพุทธเจ้า ก็มากระทำตอนที่พระองค์ท่านทิ้งพระราहुล
ตั้งใจจะออกบวชแล้ว ส่วนช่วงที่ใช้ชีวิตแต่งงานครองเรือนและมีลูก ไม่ปรากฏว่ามาร
มาคุกคามพระองค์เลย

หนทางของการชนะมารมีอยู่ ๕๐ ในขณะที่หนทางแพ้มียู่อีก ๕๐ เช่นกัน การ
ต่อสู้เอาชนะกับมาร จึงไม่ใช่เรื่องง่าย หากประมาทพลาดพลั้งไปสักชาติหนึ่งหนทางแห่ง
ชัยชนะ ก็ห่างไกลออกไป จึงต้องสร้างบารมีกันยาวนาน นานสักเท่าไรยังไม่ปรากฏ
ดังนั้นแล้ว หลวงพ่อจึงได้กล่าวเตือนถึงการไปให้ถึงที่สุด ที่เอาชนะการคุกคามการเป็น
บ่าวทาสของมารนี้ว่า

ใจต้องแข็งแกร่ง

“ที่จะเข้าถึงวิราชาตวิราคธรรมนะ ต้องปล่อยชีวิตจิตใจนะ ไปรัก
ไปห่วงอะไรไม่ได้ ปล่อยกันหมดสิ้นทีเดียว ไปรักไปห่วงใยอยู่ละก็ไปไม่ได้
ไปไม่ถึงทีเดียว เด็ดขาดทีเดียว ต้องทำใจหยุดนั้นแน่ จึงจะไปถูก
วิราชาตวิราคธรรมได้ ต้องทำใจหยุด หยุดในหยุด ไม่มีถอยกัน
ไม่มีกลับกันละ นั้นแหละจึงจะไปสุดได้ ถ้าใจอ่อนแอ ไปไม่ได้ดอก ต้อง
ใจแข็งแกร่งทีเดียวจึงไปได้”

(จาก ธรรมนิยามสูตร แสดงเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๙๗)

มัวชมสวนดอกไม้ไม่ไปที่สุด

“พวกเราทั้งหลายนี้ไม่ได้ไปกันเลย เฉยๆ อยู่ มัวชมสวนดอกไม้
ในโลกอยู่นี่เอง ชมรูปบ้าง เสียงบ้าง กลิ่นบ้าง รสบ้าง ก็อยู่ที่เดียว
นั่นเอง ไม่ได้ไปไหนกับเขาเลย

นี่พวกจะไปก็ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา จะไปให้สุดวิรา-
ชาตวิราคธรรม

อ้าว..ไปๆ ก็เลี้ยวกลับกันเสียแล้ว ไม่ไปกันจริงๆ ไปชมสวน

ดอกไม้กันอีกแล้ว ไปเฟลิดเฟลินในบ้านในเรือนกันอีกแล้ว

อ้าวไปๆ ก็จะไปอีกแล้ว ไปๆ ก็กลับเสียอีกแล้ว พวกเรานี้แหละ
กลับกลอกๆ อยู่อย่างนี้แหละ จะเอาตัวไม่รอด ชีวิตไม่พอ”

(จาก ธรรมนิยามสูตร แสดงเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ.๒๔๙๓)

รีบเอาชนะให้ได้

“เมื่อปรากฏรู้ตัวว่าเป็นทาสพระยามารอยู่เช่นนี้ ก็ต้องช่วยรีบเปลี่ยน
ตัว ต้องรีบพยายามแก้ตัว ถ้ารีบพยายามแก้ตัวให้พ้นไปเสียได้ ก็จะไม่
ต้องแค้น ต้องเจ็บ ต้องตาย เอาชนะเสียให้ได้”

(จาก ปัพพโตปมคาถา แสดงเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ.๒๔๙๓)

หนทางชนะนั้นมีอยู่ แต่ถ้าไม่สู้ก็ต้องแพ้อยู่รำไป ต้องแค้น ต้องเจ็บ ต้องตาย
อย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น แต่ถ้าสู้ หนทางชนะก็มองเห็นอยู่รำไร

เป้าหมายแห่งชัยชนะที่หลวงพ่อดำน้ำปากราณนาจะพาให้ถึงนั้น เป็นวิสัยของ
ผู้ที่มีน้ำใจอันอาจหาญ เด็ดเดี่ยว ทั้งทุกสิ่งแล้วมุ่งแสวงหาไปสู่จุดแห่งชัยชนะ จึงจะ
กระทำความสำเร็จได้ วิสัยเช่นนี้ไม่ใช่วิสัยของผู้ที่ยังครองเรือนอยู่จะพึงกระทำ หากแต่
อยู่ในวิสัยของผู้ที่ละทิ้งบ้านเรือนมุ่งไปสู่ความบริสุทธิ์ ที่จะปลดปล่อยตนเอง และมวล
มนุษยชาติให้หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวทาสของพระยามาร

หลวงพ่อดำน้ำปากท่านทั้งชีวิตมราราส ที่อาศัยอยู่ในบ้านเรือน ออกบวชเป็น
พระภิกษุ เพื่อแสวงหา “ที่สุด” ชีวิตนักบวชอย่างท่าน เป็นตัวอย่างชีวิตที่ไม่กลับกลอก
ไม่ใช่ “ไปๆ ก็กลับเสียอีกแล้ว” ลึกออกไปแล้ว ชีวิตท่านมีเป้าหมาย อยู่อย่างมี
เป้าหมาย แม้สิ้นชีวิตในชาตินี้แล้ว เป้าหมายของท่านก็ยังคงอยู่

หลวงพ่อดำน้ำปากท่านเป็นคนธรรมดา รูปร่างหน้าตาก็เหมือนคนธรรมดา แต่
ท่านไม่ธรรมดา เพราะท่านมีความปรารถนาที่คนธรรมดาไม่เคยคิด

บุคคลที่มีความปรารถนาไม่ธรรมดาเช่นนี้ จากคนที่ล้านล้านล้านคนจะหาได้
ผ่านการเกิดและตายก็ล้านล้านล้านล้านคน จึงจะมีโอกาสได้พบ และเมื่อเป็นบุญลาภ
ที่สั่งสมมาด้วยดี ทำให้ได้มีโอกาสประสพพบท่าน แม้จะเกิดไม่ทัน แต่ก็ยังได้พบคำสอนที่

ยังหลงเหลืออยู่ในปัจจุบันเช่นนี้แล้ว จะมีโอกาสที่จะได้ติดตามหลวงพ่อดำไปได้อย่างไร

หากท่านรู้สึกเช่นนี้ มีความกล้า มีน้ำใจอันอาจหาญที่จะร่วมเดินทางไปกับหลวงพ่อดำแล้ว ขอเชิญปลุกขวัญและกำลังใจ สวาท่วมกันเข้ามา ตามรอยฯ จะนำพาท่านผู้อ่านไปสู่การเข้าร่วมรบเอาชนะมาร ร่วมเดินทางไปสู่เป้าหมายอันยิ่งใหญ่กับหลวงพ่อดำในครั้งนี้

